

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

C. 10.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

imprimis necessarium esse Apostolus docuit) tot præter mo-
 rem suum ceremoniis, signis, ac symbolis vtitur, non quasi
 ad eum sanandū necessariis mediis (qui solo nutu ac volun-
 tate sanare eum poterat) sed ad aliquid per ea significandum,
 illis vsum fuisse Christum agnoscit nobiscum hoc loco Cal-
 uinus. *Liberè (inquit) usus fuit signis externis, prout hominum
 ferebat vilitas, sicut nunc lingua sputum aspergens, notare vo-
 luit loquendi facultatem à se vno transfundi, digitum in auri-
 culas mittens, docuit proprium esse suum munus surdas aures
 quasi perforare. Quòd suspexit in calum atque ingemuit, signum
 fuit vehementis affectus.* Ita hæc omnia ad significationem
 quandam adhibita fuisse rectè adnotat. Iam verò quum in
 baptisui sacramēto, quo initiatur Deo quilibet Christianus,
 ex surdo ac muto fidem fideique confessionem Dei beneficio
 accipiens, verè adaperitur omnis baptizatus, vt tam audire
 ac credere, quàm quod credit ore & opere confiteri valeat,
 Ecclesia Christi Catholica iam à multis seculis (vt patet ex
 S. Ambrosio) has ipsas Christi ceremonias ac signa ad tantū
 beneficij maiorem expressionem, siue in adultis siue in paruu-
 lis baptizandis adhibere voluit. Displicet caluitio Caluina-
 no hæc Ecclesiastica in baptismo ceremonia, & pro sua in
 Ecclesiam Christi autoritate magistrali, sic illam obiurgat.
*Inter alias nugas quibus baptismum inquinarunt stulti homi-
 nes, hic quoque histrionicus lusus agitur. Quo exemplo mone-
 mur, nullum esse licentia modum, vbi homines in Dei mysterijs
 pro suo arbitrio lasciuunt. Cui respondeo: Inter alias Eccle-
 siasticas ceremonias quibus visibilibus signis (ait S. Dionysius
 Areopagita D. Pauli discipulus) diuinissimi Principes nostri,
 Apostoli & Apostolici viri, sacramēta texerunt, & sub humanis
 imaginibus res diuinas tradiderūt, & in materiali figura spiri-
 tualem maiestatem representarunt: hanc quoque ceremoniam
 ad Christi Saluatoris in re nō absimili imitationē vsurpatam
 histrio Caluinus irridet. Quo exemplo monemur, nullū esse
 licentiæ modum, vbi arrogantes hæretici in Dei mysterijs
 pro suo arbitrio irridendis improbè & petulanter lasciuunt.*

*De Sacri-
 lib. I. ca. 1.
 Ceremonia
 baptisma-
 les futili-
 ter repre-
 hensa.*

*Ecclef.
 Hierar.
 cap. 1.*

IN MARCI CAP. X.

21. Et intuitus eum Iesus, dilexit eum.

ALVINVS hīc alio longè oculo intuitus Ca-
 tholicos, quàm hunc adolescentem diuitem Domi-
 nus intuebarur, calumniatur & rixatur in eos. Nam

Dominus eum intuitus utrumque superbum & hypocritam (sicuti Calvinus vult) certè avarum adhuc, & diuitiarum amore captum, dilexit tamen, veluti discendi ac proficiendi cupidum, sicuti apud Matthæum explicatum à nobis est: Calvinus verò ad Catholicos & Doctores Scholasticos oculos suos coniciens, quos nouit ea quæ docent ac disputant, non definiendi animo, sed discendi ac proficiendi studio docere ac disputare, suum in eos odij ac malevolentia: venenum exiit.

Opera quæ de congruo merentur. Quod hinc (inquit) colligunt Papistæ opera moraliter bona (quæ non sunt Spiritus instinctu, sed regenerationem præcedunt) de congruo mereri, nimis puerile commentum est. Cui eius venentia: calumnia: hoc breue antidotum apponimus. Quod ait Papistas meritum congrui asserere in operibus moraliter bonis, impostorem agit: quum hæc paucorum admodum Scholasticorum, ut Scoti & qui eum sequuntur, sententia fuerit, cum multo & plures & probatiores Scholastici semper restiterint non autem vel Catholicorum & theologorum vlla constant & communis sententia, vel Ecclesiæ Catholicæ, quam Papistarum nomine à lectore suo intelligi vult, maximèque à Sede Apostolica approbatum dogma. Meritum bonorum operum quæ diuini Spiritus instinctu & gratia à regeneratis exercentur, docet Ecclesia Catholica, & definiuit Concilium Tridentinum: merita operum quæ moraliter tantum bona essent, nunquam docuit. Meritum ex congruo quo ad opera purè moraliter bona, paucissimi docuerunt, & est illa sententia à grauissimis theologis refutata, quum neque dispositio esse queat ad primam gratiam. Aliud quoddam meritum de congruo in operibus ex Dei auxilio speciali profectis, quæ ipsam tamen iustificationem præcedunt, ut in actibus poenitentia:, fidei, charitatis, spei, venia:, quos peccatores nondum regenerati vel reconciliati exercent, aliqui Scholastici posuerunt, quatenus ad ipsam iustificationem verè ista disponunt, & illorum rationem Deus frequenter habet. Modus tamen iste loquendi grauioribus theologis displicet, & hodie reicitur à plerisque. Imponit igitur lectori Calvinus quum ait Papistas in operibus moraliter bonis meritum de congruo asserere.

Deinde quod ex hoc loco istud meritum ab illis colligi aputo eum insigniter more suo mentiri. Nam inter varia huiusmodi Scholasticorum argumenta à variis diligenter collecta, istud argumentum nusquam inuenire potui. Neque aliam rem facere potuit. Opera enim huius adolescentis diuitis, qui Dei mandata ab adolescentia sua se seruasse profitebatur, &

quem

quem sic profitemem Iesus intuitus dilexit (qui certè in re tanta mentientem non dilexisset amanter intuitus, sed aut vultu saltem tristiori mendacium castigasset, aut vultum ab eo auerisset) non erant purè moraliter bona, sed in fide vnus Dei facta, & ad Dei cultum vitamque æternam consequendam suscepta. Huius enim adipiscendæ modum à Christo petebat, & ad hunc finem seruisse se mandata professus, adhuc rogabat: *Quid adhuc mihi deest?* Non erant igitur eius opera purè moraliter bona ex solo rationis dictamine profecta, veluti ab ethnico & ad finem tantum naturalem destinata. Quate ex hoc loco hoc meritum de congruo nulla probabili apparentia colligi potuit. Sed solet Calvinus, vt Catholicam & orthodoxam fidem ludibrio exponat, insulsa illi & stupida argumenta affingere, homo conscientia cauteriata, & qui posuit mendacium spem suam.

Matt. 19.

*Caluini
nequitia*

Videamus tamen quã firmo argumẽto hanc collectionem euertit Calvinus, qui tam insulas collectiones aliis affinxit. Nam (inquit) *si ex amore Dei infertur meritum, ranas & pulices dicemus mereri: quia Deus sine exceptione creaturas omnes amore prosequitur.* Quasi verò idem esset amoris gradus quo Deus quaslibet creaturas amat, & quo opera moraliter bona in peccatoribus & incredulis prosequitur, quum ethnicorum opera moraliter bona variis beneficiis & præmiis Deus remuneret, quod in Romanorũ civili iustitia & æquitate Deum cumulatè præstitisse Augustinus sapiẽter annotauit. Quæ sanè amoris in Deo differẽtia longè maxima, collectionis vtriusq; discrimen longè maximũ ostendit, eius videlicet quã Catholicis Calvinus affingit de merito operũ moraliter bonorum, quia talia opera Deus amat, & eius quam veluti similẽ Calvinus adiunxit, mereri quoque ranas & culices, quia Deus illas amat. Amat Deus quaslibet creaturas ad hoc vt sint, & in esse suo cõseruentur. Amat in hominibus necdũ regeneratis opera quædã moraliter bona, ciuilia, & honesta, nõ solùm ad hoc vt homines sint ac viuãt, sed etiã vt amplioribus Dei donis ac beneficiis humanæ naturæ cõsentaneis potiantur & gaudeãt. Qui sanè Dei amor vt in huiusmodi beneficiis egregiè reluctet, ita an ad maiorem Dei gratiã hominẽ disponere possent, quibusdam disputandi & examinandi materiam dedit. Quod autem Calvinus in sequẽtibus de diuini amoris gradibus disputat, id omne à Catholicis magistris accepit, qui & hos gradus multo luculentius ac neruosius explicarũt. Adeò nihil hoc totum contra Catholicos, quos nuper suggillauit, facit.

*De Ciuit.
Dei lib. 5.
cap. 15.*